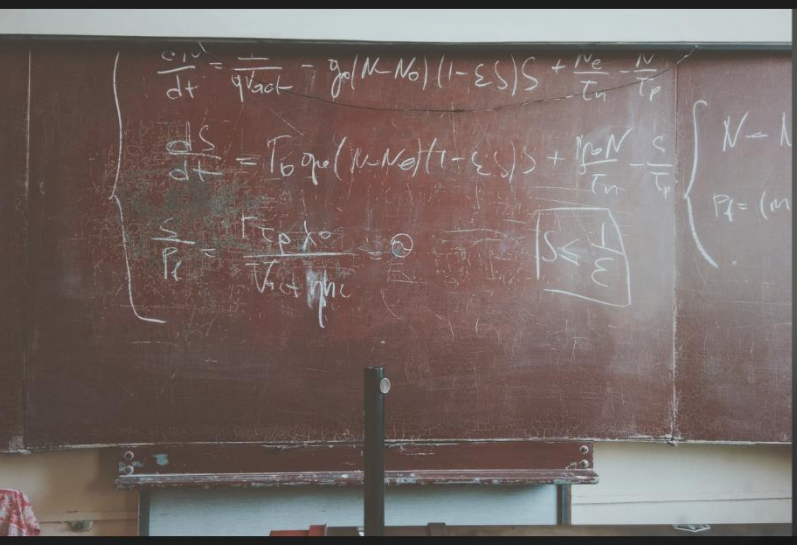

Nr 2/2017

Byle do piątku

Gazetka szkolna

prowadzona przez klasę IIIa gimnazjum

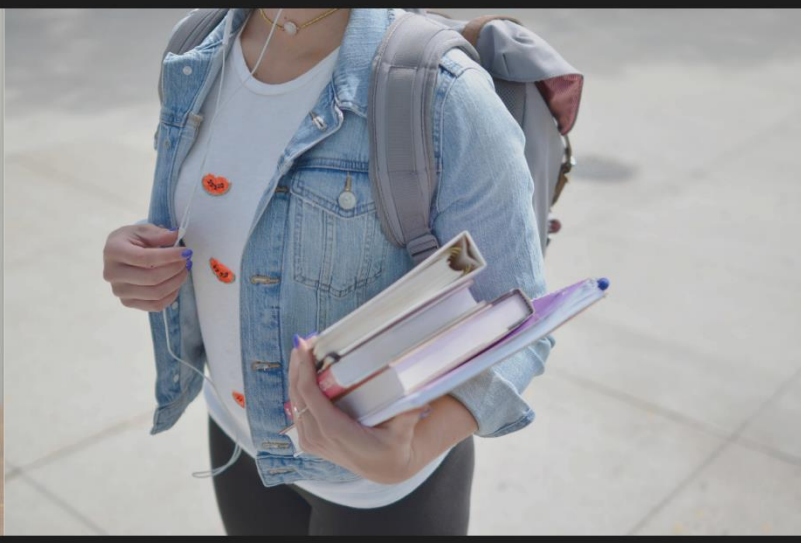

Spis treści

Kącik muzyczny **3**

Nietypowe instrumenty 3

Droga na szczyt Quebonafide 7

Lista przebojów 8

Wywiad z panem dyrektorem **9**

Listopadowe święta **11**

Dzień Wszystkich Świętych 11

Narodowe Święto Niepodległości 12

Dzieła naszych uczniów **14**

Życie Tolkiena **15**

Gry **17**

Call of Duty: WWII 17

Star Wars: Battlefront II 19

Kandydaci na Lidera Szkoły **21**

Autorzy gazetki **26**

Kącik muzyczny

Najpopularniejszym instrumentem strunowym szarpanym jest z całą pewnością gitara. Na pewno każdy z Was zna choć jedną osobę, która na niej gra. Nie wszyscy wiedzą, że jest to tylko jeden z wielu instrumentów tej grupy. Niektóre z nich na pierwszy rzut oka przypominają gitarę, a niektóre są od niej zupełnie różne. Ciekawi? Przedstawiamy pięć nietypowych instrumentów szarpanych.

1. Ukulele

Ukulele to instrument o czterech strunach, na którym gra się palcami lub (rzadziej) filcową kostką. Może mieć różne kształty pudła rezonansowego, ale najczęściej podobne jest do małej gitary. Zwykle ukulele służy do grania akompaniamentu, choć czasem używane jest też do gry solowej. Budowa tego instrumentu przypomina budowę gitary. Ukulele występuje w różnych rozmiarach, z których najpopularniejsze są: ukulele sopranowe, ukulele koncertowe i ukulele tenorowe. Ukulele można stroić na różne sposoby. Występują następujące stroje: strój C6, wariant z "wysokim G", wariant z "niskim G" i strój "kanadyjski" D6.

Nazwa ukulele pochodzi od hawajskich słów „uku” - pchła i „lele” - skakać. Niektórzy uważają, że odnosi się ona do szybkich ruchów palców, jakie wykonuje się podczas gry. Inni natomiast twierdzą, że nazwa ta wzięła się od przezwiska hawajczyka Edwarda Purvisa – popularyzatora tego instrumentu, który nazywany był „ukulele” ze względu na swój niski wzrost i szybkie ruchy.

Ukulele wywodzi się z grupy niewielkich instrumentów strunowych pochodzenia portugalskiego, które trafiły do Honolulu w 1879 roku za sprawą emigrantów z Madery. Jednymi z nich byli Manuel Nunes, José do Espírito Santo oraz Augusto Dias – stolarze zajmujący się także lutnictwem, którzy osiedli na Wyspach Hawajskich i zaczęli wytwarzać pierwsze ukulele. Na tych właśnie wyspach ukulele zyskało swoją nazwę i ostateczną formę, a popularność zapewniło mu wsparcie hawajskiego dworu królewskiego. Z tego powodu często mówi się, że instrument ten pochodzi z Hawajów, choć nie jest to do końca zgodne z prawdą.

Dzięki modzie na kulturę hawajską zapoczątkowaną w XX wieku poprzez przyłączenie Wysp Hawajskich do Stanów Zjednoczonych, ukulele zyskało popularność poza Hawajami. Wykorzystywano je na terenie całych kontynentalnych Stanów przy tworzeniu muzyki popularnej i jazzu. Ten stan utrzymywał się do lat trzydziestych.

Drugą falę swojej popularności ukulele przeżyło po II Wojnie Światowej za sprawą upowszechnienia się tanich instrumentów z tworzyw sztucznych. Już na początku lat sześćdziesiątych odeszło jednak w zapomnienie, gdyż z powodu popularności rock'n'rolla zaczęło być kojarzone z instrumentem poprzedniego pokolenia i zabawką dla dzieci, a nie z pełnoprawnym instrumentem muzycznym.

Na przełomie XX i XXI wieku ukulele wróciło do kultury masowej. Grają na nim obecnie zarówno artyści związani z alternatywną sceną muzyczną jak i twórcy zaliczani do muzycznego mainstreamu. Instrumentem tym posługują się obecnie m.in. Paul McCartney, Eddie Vedder i Meghan Trainor. Dzięki łatwości gry na tym instrumencie i jego niewielkim kosztom, na całym świecie rozwijają się amatorskie społeczności grających ukulele.

Tekst napisany głównie w oparciu o artykuł: *pl.wikipedia.org/wiki/Ukulele*
Zdjęcia pochodzą ze strony: *pixabay.com*

2. Koto

Koto – tradycyjny japoński instrument muzyczny, należący do grupy chordofonów szarpanych, rodzaj cytry, narodowy instrument Japonii.

By Yuzu696 - Praca własna, CC BY-SA 4.0, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=60801276

Pochodzenie: Wiele tradycyjnych japońskich instrumentów muzycznych pochodzi z Chin. Tak też jest w przypadku koto, które zostało sprowadzone do Japonii około VII– VIII wieku. Jego pierwowzorem była chińska cytra guzheng, niewiele różniąca się od koto pod względem konstrukcyjnym. Początkowo na koto grano

jedynie na dworze cesarskim. Wielkim innowatorem tego instrumentu stał się kengyō (tytuł honorowy najwyższej rangi przyznawany w dawnych czasach niewidomym muzykom dworskim; także mistrzom akupunktury i masażu) Yatsuhashi (1614-1685) – niewidomy muzyk z Kioto, twórca nie tylko klasycznych kompozycji, lecz również nowych strojów i technik gry. Natomiast człowiekiem, który zaczął używać koto do wykonywania repertuaru europejskiego, był Michio Miyagi (1894–1956). Dokonał w ten sposób syntezy tradycji muzycznej Japonii i Zachodu.

By Kannanshanmugam,shanmugamstudio,Kollam (Own work) [CC BY 3.0 (http://creativecommons.org/licenses/by/3.0)], via Wikimedia Commons

Budowa: Korpus instrumentu, o długości 180-200 cm, szerokości około 30 cm i grubości około 5 cm, zbudowany jest z dwóch, precyzyjnie przyciętych kawałków drewna paulowni. W spodniej części korpusu znajdują się dwa otwory rezonansowe. Wierzch jest wypukły, a na nim rozpięte jest zwykle 13 strun o równej długości. Dawniej były one jedwabne, obecnie ze względów praktycznych stosuje się przeważnie struny z tworzyw sztucznych. Pod każdą z nich znajduje się osobny, ruchomy podstrunnik – drewniany, kościany lub plastikowy – o kształcie zbliżonym do odwróconej litery Y. Przesuwanie podstrunników powoduje zmianę punktu oparcia poszczególnych strun. W ten sposób wydłużeniu lub skróceniu ulega długość rezonującej części struny, a zatem i wysokość dźwięku.

Technika gry: Koto umieszczane jest poziomo na podłodze. Grający klęka lub siada na niskim stołeczku po prawej stronie instrumentu. Do szarpania strun używa trzech kwadratowych lub trójkątnych plektronów, zaopatrzonych w pierścienie i zakładanych na kciuk, palec wskazujący i środkowy prawej ręki. Lewa dłoń operuje po drugiej stronie ruchomych podstrunników, gdzie dociska poszczególne struny, dzięki czemu możliwe jest wydobywanie dźwięków chromatycznych oraz efekty typu wibrato.

3. Harfa

Harfa to jeden z najstarszych instrumentów muzycznych, znana była już w starożytnym Egipcie, Sumerze i Babilonii.

Harfa ma kształt wysokiego, odwróconego trójkąta, którego jeden bok stanowi rozszerzające się u dołu pudło rezonansowe. Z tego pudła wychodzi 47 strun, które naciąga się na kołki w górnej ramie. Strojone są one wg gamy H-dur. W podstawie harfy znajduje się 7 pedałów służących do przestrajania strun odpowiadających dźwiękom o tej samej nazwie we wszystkich oktawach. Pedały pozwalają zatem na każdej strunie wydobyć 3 różne dźwięki i zmieniać tonację. Struny harfy robione są z różnego rodzaju nylonu lub nylonu powlekanego miedzią. Górna rama (szyjka) harfy ma kształt rozciągniętej litery S i jest zwykle bogato zdobiona.

W orkiestrze są zwykle 1-2 harfy. Na harfie gra się na siedząco, trzymając nogi i ręce po obu stronach instrumentu. Opiera się ją lekko na prawym ramieniu i szarpie struny za pomocą opuszków palców i kciuka. Starożytne malowidła ukazują grę na harfie już ok. 2500 lat przed Chrystusem. Miała ona wówczas różne kształty, nie tylko trójkątny. Gdy harfa pojawiła się w okresie średniowiecza w Europie, nie miała jeszcze pedałów, a jej struny były strojone diatonicznie. Małych harf używano w zespołach minstrelów i trubadurów ponieważ były łatwe do przenoszenia. W XVIII wieku wprowadzono sterowany za pomocą nożnych pedałów system obniżania i podwyższania wysokości dźwięku na jednej strunie, wprowadzono też harfę do orkiestry symfonicznej.

Ciekawostki:

- Przypuszcza się, że harfa została wynaleziona przypadkowo, podczas polowania z użyciem łuku. Zauważono wówczas, że w momencie wyzwolenia strzały, napięta struna wydaje dźwięk.
- Wybitną popularyzatorką harfy była w XVIII wieku królowa Francji – Maria Antonina. Dzięki niej technika gry na tym instrumencie znacznie się rozwinęła, a nauka gry na harfie stała się szczytem mody.

4. Mandolina

Mandolina – strunowy instrument muzyczny z rodziny chordofonów szarpanych posiadający cztery pary strun strojonych w kwintach. Jej nazwa prawdopodobnie wywodzi się z perskiego pandura i dalej arabskiego dambura. Zawłaszczona nazwa łacińskiego mandora brzmi mandola, w zdrobnieniu mandolina.

Mandolina wywodzi się z miniaturowej lutni. W jednej z galerii w Waszyngtonie znajduje się obraz pędzla Agnola Gaddiego (1350-1396, mal. od 1369) przedstawiający anioła grającego na miniaturowej lutni nazwanej mandora, teraz znanej jako mandolina barokowa.

Mandolina była instrumentem typowym dla wiejskiego i miejskiego folkloru w Europie południowej i wschodniej. Wraz z napływem emigrantów z tych regionów do USA mandolina stała się popularnym instrumentem w Ameryce. Była też jednym z pierwszych instrumentów, którego dźwięk zapisano na cylindrach wynalezionych przez Edisona. Mandolina szybko stałą się popularnym instrumentem muzyki blues, country i folk.

Skala mandoliny - zakres dźwięków muzycznych - wynosi od g do fis^3. Współczesna mandolina jest niewielkim instrumentem o krótkim gryfie i płytkim, okrągłym pudle rezonansowym.

5. Lutnia

Lutnia – nazwa odnosząca się do rodziny instrumentów zaliczanych do instrumentów strunowych szarpanych. Pochodzi z arabskiej Hiszpanii lub z Sycylii, gdzie mogła trafić też za pośrednictwem muzyków bizantyjskich. W Europie grali na niej średniowieczni popularyzatorzy i wykonawcy poezji. Odgrywała pierwszoplanową rolę w muzyce renesansu i wczesnego baroku, dopóki nie wyparł jej klawesyn. Istniały jednak pewne odmiany lutni używane jeszcze pod koniec XIX wieku teorban, gallichon i lutnia romantyczna. Lutnia wyróżnia się gruszkowatym kształtem pudła rezonansowego, dość szeroką i krótką szyjką, oraz główką umieszczoną pod kątem prostym w stosunku do szyjki. Lutnia posiada od 6 do 16 strun.

By Melocotonization (Own work) [GFDL (http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html) or CC BY 3.0 (http://creativecommons.org/licenses/by/3.0)], via Wikimedia Commons

Jako, że w poprzednim numerze na liście przebojów pierwsze miejsce wraz ze swoim utworem zajął Quebonafide, postanowiliśmy przybliżyć Wam trochę tę postać.

By Pawel Dymanski (Own work) [CC BY-SA 4.0 (https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0)], via Wikimedia Commons

Quebonafide w naszym zestawieniu pojawił się aż trzykrotnie! Na pierwszym miejscu znalazł się jego utwór „Candy", na czwartym „Half Dead" nagrany z ReTo, a ósme miejsce zajął utwór „Bogini". Co kryje się za pseudonimem Quebonafide?

Quebonafide to pseudonim Kuby Grabowskiego, czyli polskiego rapera i autora tekstów urodzonego 7 lipca 1991 roku w Ciechanowie. Jego kariera rozpoczęła się od członkostwa w duecie Yochimu współtworzonego razem z Fuso od 2008 roku. Potem przez pewien czas Quebo pojawiał się na bitwach freestylowych. Wygrał m.in. Bitwę o koniec świata oraz zajął 5. miejsce w finale WBW 2012.

Większą uwagę przykuł do siebie wydanym w 2013 roku mixtapem „Eklektyka". Od tamtej pory był zapraszany do współpracy przez wielu raperów.

W 2015 nastąpiła premiera płyty Ezoteryka, która znalazła się na 1. miejscu listy najlepiej sprzedających się płyt

w Polsce – OLiS. Album osiągnął status platynowej płyty i rozszedł się w ilości 30 tys. egzemplarzy.

W 2017 Quebo wydał album „Egzotyka”, którego każdy utwór opisywał inną część świata, a teledysk realizowany był w danym regionie. Album jeszcze w przedsprzedaży zamówiło 30 000 osób, dzięki czemu uzyskał on status platynowej płyty. Płyta trafiła na 1. miejsce listy OLiS i utrzymywała się na nim przez trzy tygodnie.

W sierpniu 2017 roku ukazał się minialbum „No To Bajka EP” wraz z producentem Matheo. Cały nakład płyty został wysprzedany w rekordowym czasie, w niecałą godzinę.

Wymienione wyżej albumy i mixtape’y nie są wszystkimi wydanymi przez Kubę Grabowskiego, a jedynie najważniejszymi.

Quebonafide współpracował dotychczas m.in. z wykonawcami takimi jak Czesław Mozil czy Pawbeats oraz wieloma raperami, np. KRS-One, Ten Typ Mes, Solar, Eripe, Paluch czy Białas. Ma też własną wytwórnię założoną w 2014 roku – QueQuality.

Autor: Pawel Dymanski (Praca własna) [CC BY-SA 4.0 (https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0)], Wikimedia Commons

Posłuchaj!
Quebonafide ft. Klaudia Szafrańska - Candy (prod. Deemz)
Quebonafide ft. ReTo - Half dead (prod. High Tower)
Quebonafide - Bogini (prod. FORXST)

Tekst napisany na podstawie:
https://genius.com/artists/Quebonafide
https://pl.wikipedia.org/wiki/Quebonafide

Jeśli szukacie nowych utworów do słuchania, mamy dla Was dobrą wiadomość. Na podstawie głosowania ułożyliśmy listę dziewięciu przebojów (wybraliśmy tylko te utwory, które miały więcej, niż jeden głos). Zapraszamy do zapoznania się z nią.

1. Quebonafide ft. Klaudia Szafrańska – Candy (7 głosów)
2. PlanBe – Sam (6 głosów)
3. Żabson – Księżniczki (5 głosów)
4. Akcent – Przekorny los (3 głosy)
5. Deemz X Bedoes X PlanBe – Eldorado (2 głosy)
6. ZAYN - Dusk Till Dawn ft. Sia (2 głosy)
7. Big Shaq - Man’s Not Hot (2 głosy)
8. Sarsa - Motyle i ćmy (2 głosy)
9. Gospel – Hyc o podłogę (2 głosy)

Wywiad z panem dyrektorem

Dyrektorem naszej szkoły jest pan Dariusz Makuch. Zajmuje to stanowisko już od wielu lat. Czuwa nad naszą szkołą i dba o jej rozwój. Znamy go zwykle od strony nauczyciela i dyrektora, a niewiele wiemy o nim samym. Poprosiliśmy go więc o wywiad, w którym opowiedział nam co nieco o swoim życiu prywatnym.

Czy dobrze Pan wspomina czasy szkolne?

Bardzo dobrze. Czasy szkolne są to najpiękniejsze czasy w życiu każdego człowieka, tylko uczniowie nie uświadamiają sobie tego w porę. Nie ma już żadnych obowiązków, tylko same przyjemności.

Matematyka zawsze była dla Pana taka łatwa, czy może sprawiała czasem jakieś trudności?

Czy łatwa to nie wiem, ale była konkretna, a ja zawsze lubiłem rzeczy konkretne. Bardziej preferowałem przedmioty ścisłe.

Czy pamięta Pan swoją pierwszą jedynkę?

Myślę, że w szkole podstawowej nie dostałem żadnej jedynki, jednak w szkole średniej już tak.

Czy już wtedy myślał Pan o pracy nauczyciela?

Raczej nie myślałem.

Jak nazywali Pana rówieśnicy w czasach szkolnych?

To jak mnie nazywali wolę przemilczeć, jednak było to sympatyczne.

Czy miał Pan problem z nawiązywaniem kontaktów z rówieśnikami?

Raczej nie miałem z tym problemu.

Czy ma Pan kontakty ze starymi przyjaciółmi?

Tak.

Ile miał Pan lat, kiedy po raz pierwszy się Pan zakochał?

Pierwszy raz zakochałem sie już w przedszkolu.

Co Pana w niej zauroczyło?

Zaskoczyłyście mnie dziewczyny tym pytaniem. Nie da się powiedzieć dlaczego ta, a nie inna. Wszystko mi się w niej podobało, ale uważam, że wygląd zewnętrzny ma najmniejsze znaczenie. Jest to miłość ogromna i niesamowita. Ona ciągle trwa. Jest takie powiedzenie, że pierwsza miłość nie rdzewieje.

Czy w szkole miał Pan więcej kolegów czy koleżanek?

Miałem ich po równo.

Jakich przedmiotów uczyli Pana nauczyciele, których Pan nie lubił?

W szkole średniej bardzo nie podchodziła mi pani z języka polskiego. Nawet pamiętam jej nazwisko, ale nie będę mówił, bo jeszcze żyje.

Więc jednak matematyka ulubiona?

Myślę, że matematyka była trudna, ale miło ją wspominam. I profesora od matematyki pana Brodę też dobrze wspominam, chociaż już nie żyje.

Jakie miał Pan wtedy marzenie i czy się spełniło?

Marzenia miałem i ciągle mam. Ciągle się spełniają, nie tak, że miałem jedno wielkie. Człowiek ciągle marzy i sobie te marzenia realizuje.

Jak spędzał Pan czas po lekcjach?

Wychodziliśmy na trzepak, na podwórko graliśmy w piłkę. Nie patrzyliśmy w telewizory ani w komórki.

Jakie miał Pan wtedy hobby?

Chodziłem na kółko fotograficzne i muzyczne.

Grał Pan na jakimś instrumencie?

Grałem na akordeonie, co mi do tej pory trochę zostało.

Czy gra Pan na świętach rodzinnych na tym instrumencie?

Szanuję nerwy mojej rodziny czyli staram się nie grać. Kiedyś grałem, a teraz już bardzo rzadko.

Czy Pana dzieci odziedziczyły po Panu pasję?

Raczej nie, ale moje dwie córki bardzo dobrze jeżdżą na nartach i jestem z nich dumny.

Gdzie wyjeżdża nasz kochany dyrektor na narty?

Najczęściej jeżdżę na Kasprowy, ale ostatnio jeździłem na Rohacze i też mi się bardzo ta góra podobała.

Jaki sport był Pana ulubionym?

Moimi ulubionymi sportami było żeglarstwo i narciarstwo.

Dziękujemy za wywiad i za poświęcony nam czas.

1 listopada – Dzień Wszystkich Świętych

1 listopada to dzień, w którym w kościele katolickim obchodzi się uroczystość Wszystkich Świętych. Jest to święto ku czci chrześcijan, którzy osiągnęli stan zbawienia i przebywają w niebie.

W Polsce, w tym dniu, a także 2 listopada, czyli w Dzień Zaduszny (zwany także Zaduszkami), ludzie udają się na cmentarze, by tam ozdobić groby swoich bliskich kwiatami, zapalić znicze, a także by pomodlić się za dusze zmarłych.

Pamiętamy o żołnierzach ziemi Skaryszewskiej, którzy polegli walcząc za naszą ojczyznę.

Narodowe Święto Niepodległości – 11 listopada

11 listopada to święto państwowe upamiętniające odzyskanie przez Polskę niepodległości w 1918 r., po 123 latach niewoli. Święto zostało ustanowione mocą ustawy z dnia 23 kwietnia 1937 r., w 1945 roku z przyczyn politycznych święto zostało zniesione, zaś w okresie transformacji systemowej przywrócone w 1989 r. Od tego czasu święto obchodzone jest corocznie i jest dniem wolny od pracy. Główne obchody z udziałem najwyższych władz w państwie, odbywają się w Warszawie, przed grobem Nieznanego Żołnierza, na placu marszałka Józefa Piłsudskiego. Oprócz tego odbywa się wiele imprezy towarzyszących jak np. Bieg Niepodległości (od 1989 r.), Koncert Niepodległości w Muzeum Powstania Warszawskiego (od 2009r.) czy też Marsz Niepodległości.

Również w naszej szkole uczciliśmy ten doniosły dzień. Jak co roku zgromadziliśmy się na uroczystej akademii upamiętniającej najważniejszy dzień w historii naszego kraju.

Program artystyczny, przygotowany przez nauczycielkę historii p. Renatę Ciosek, zaprezentowali uczniowie z naszej szkoły.

Jak zwykle całość uświetnił występ naszego szkolnego chóru „Kantylena", który nie tylko pięknie wykonał pieśni patriotyczne, ale również porwał publiczność do wspólnego zaśpiewania „Przybyli ułani pod okienko" Uroczystość dopełnił wspólny śpiew hymnu narodowego. Obchodom towarzyszyła uroczysta i podniosła atmosfera.

W tym numerze prezentujemy prace uczniów klasy IV. Oto najlepsze z nich:

Autor: Paprocka Zuzia

Autor: Ciszek Gabrysia

Autor: Majkusiak Filip

Zachęcamy do odwiedzenia galerii klasy IV:
Dżungla
Kolorowe plamki

Porcja ciekawostek:

- Tolkien nie znosił samochodów. Jeździł Morrisem Cowleyem.
- „Hobbita" napisał pierwotnie jako opowieść dla swoich dzieci.
- Swoją żonę Edith poznał w wieku 16 lat, lecz jego opiekun - ojciec Francis Morgan – zabraniał mu widywać ją do momentu, kiedy Tolkien ukończył 21 lat
- Tolkien służył jako oficer w bitwie nad Sommą. Twierdził później, że postać Sama Gamgee oparł na żołnierzach, którymi dowodził.
- Dla zabawy zajmował się wymyślaniem nowych języków.
- Tolkien był nominowany do Nagrody Nobla w 1961 roku przez swojego przyjaciela C.S. Lewisa. Jury odrzuciło go. Według słów jednego z jurorów jego styl nie nadawał się do opowiadania historii najwyższej jakości.

Kilka słów o autorze:

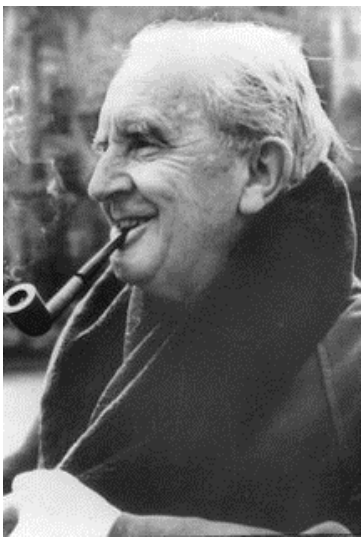

John Ronald Reuel Tolkien urodził się 3 stycznia 1892 w Bloemfontein w Oranii, zmarł 2 września 1973. Był brytyjskim pisarzem oraz profesorem filologii klasycznej i literatury staroangielskiej na University of Oxford. Tolkien jest uznawany za klasyka literatury fantasy. Stworzył niezwykle rozbudowany, zamieszkiwany przez hobbitów, elfów, krasnoludy i inne fantastyczne istoty mityczny świat Śródziemia. Jako autor powieści „Władca Pierścieni", której akcja rozgrywa się w mitycznym świecie Śródziemia, spopularyzował literaturę fantasy. W 1900 roku został Katolikiem, co wywołało rozłam w jego rodzinie. Na początku lat 20. i lat 30. Tolkien zaczął regularnie tworzyć fantastyczne opowieści, których akcja rozgrywała się w mitycznym świecie. W tym czasie powstało opowiadanie „Roverandom", dedykowane drugiemu synowi pisarza – Michaelowi. W pracach Tolkiena zawartych jest kilka odniesień do mitologii, które były zrozumiałe tylko przez samego autora.

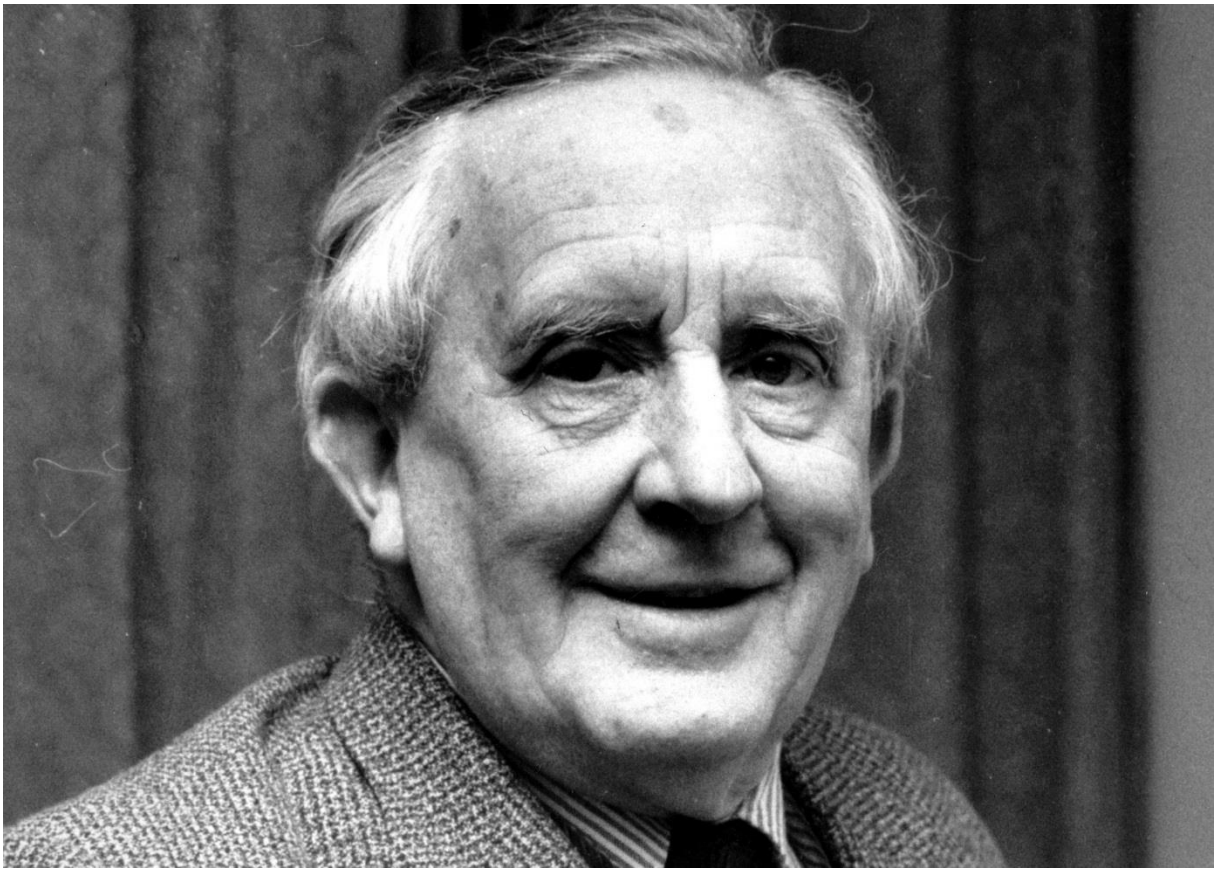

Najważniejsze dzieła:

,,Hobbit, czyli tam i z powrotem”

,,Liść, dzieło Niggle`a”

,,Rudy Dżil i jego pies”

,,Władca pierścieni drużyna pierścienia”

,,Władca pierścieni dwie wieże”

,,Władca pierścieni powrót króla”

,,Kowal z Podlesia Większego”

,,Listy Świętego Mikołaja”

,,Niedokończone opowieści”

,,Historia Śródziemia”

Call of Duty: WWII

Kolejna odsłona jednej z najpopularniejszych serii FPS-ów, której stworzeniem zajęło się studio Sledgehammer Games. Standardowo, poza rozbudowaną fabularną kampanią dla pojedynczego gracza, produkcja oferuje tryb współpracy, a także oparty na rywalizacji multiplayer.

Fabuła

Jak sugeruje tytuł, akcja Call of Duty: WWII została osadzona w czasach II wojny światowej. W trakcie fabularnej kampanii gracze mogą prześledzić losy niewielkiego oddziału wchodzącego w skład słynnej 1 Dywizji Piechoty (ang. Big Red One, czyli Wielka Czerwona Jedynka), w którym prym wiedzie „Red" Daniels – młody żołnierz z Teksasu. Deweloperzy kładą szczególny nacisk nie tylko na ukazanie jego relacji z poszczególnymi członkami zespołu, lecz także na zaprezentowanie współpracy z innymi ugrupowaniami walczącymi z niemieckimi agresorami. Zgodnie z hasłem, że na wojnie nikt nie walczy sam, w toku przygody przychodzi nam zatem wspomagać francuski ruch oporu oraz połączyć siły z wojskami brytyjskimi. Na przestrzeni szeregu misji produkcja pozwala graczom wziąć udział w kluczowych bitwach konfliktu, na czele z lądowaniem w Normandii, ofensywą w Ardenach, wyzwoleniem Paryża, a wreszcie – marszem na Berlin.

Tryby gry

Oprócz kampanii fabularnej dla pojedynczego gracza, Call of Duty: WWII oferuje szeroki wachlarz wieloosobowych wariantów rozgrywki. Wśród nich bryluje nowy, wzbogacony o narrację tryb Wojna, w ramach którego gracze stają do walki na najważniejszych polach bitew Europejskiego Teatru Wojny. Poza tym, w grze zaimplementowano swoiste centrum społecznościowe, zwane Kwaterą Główną, gdzie możemy spotkać się z innymi osobami z dala od wojennej wrzawy. Ponadto klasę (nasz wojak może być na przykład czołgistą, spadochroniarzem lub standardowym żołnierzem piechoty), wygląd i wyposażenie prowadzonej do boju postaci możemy dostosować do indywidualnych preferencji dzięki tak zwanej mechanice Dywizji. Uzupełnieniem tego wszystkiego jest kolejne wcielenie trybu Zombie, w którym przychodzi nam stanąć oko w oko z nazistowskimi truposzami w konwencji przywodzącej na myśl horrory klasy B.

Źródło: http://www.gry-online.pl/S016.asp?ID=33108

Star Wars: Battlefront II

Kontynuacja udanej strzelaniny FPP, w której gracze po raz kolejny trafiają do tytułowego uniwersum Gwiezdnych wojen. Tym razem oprócz nastawionego na rywalizację multiplayera, do naszej dyspozycji oddano rozbudowaną kampanię fabularną.

Cykl Star Wars: Battlefront narodził się w 2004 roku. Po sukcesie, jakim okazała się jego pierwsza odsłona, zespołowi Pandemic Studios, odpowiedzialnemu za jej stworzenie, nie pozostało nic innego, jak stworzyć kontynuację, która ujrzała światło dzienne rok później. Trzecia część serii nigdy nie trafiła do sprzedaży, bowiem prace nad nią zostały wstrzymane przez firmę LucasArts. Mijały lata, a marka zmieniła właściciela, trafiając w ręce Electronic Arts – firma dała studiu DICE zielone światło na stworzenie reboota cyklu. Podobnie jak miało to miejsce w przypadku wcześniejszych gier spod znaku Gwiezdnych wojen, nowy Star Wars: Battlefront zdobył olbrzymią popularność, co w ostateczności doprowadziło do powstania sequela. Opisywany tutaj Star Wars: Battlefront II, będący dziełem kilku zespołów (oprócz studia DICE, pieczę nad nim sprawowały ekipy Motive oraz Criterion Games), trafił na wiele platform, wśród których pojawia się PC Windows.

Fabuła

Akcja Star Wars: Battlefront II została osadzona po zniszczeniu drugiej Gwiazdy Śmierci. Główną bohaterką gry jest Iden Versio, czyli dowódczyni Inferno Squad – elitarnych oddziałów Imperium. Zadaniem protagonistki jest pomszczenie Imperatora. W trakcie zabawy spotykamy zarówno zupełnie nowe postacie, jak i bohaterów znanych z filmów, wśród których prym wiedzie Luke Skywalker.

Tryby gry

W przeciwieństwie do poprzedniej części serii, Star Wars: Battlefront II oferuje rozbudowaną kampanię fabularną dla pojedynczego gracza. Oczywiście nie mogło tu zabraknąć bogatego wariantu rozgrywki wieloosobowej – w sieciowych starciach bierze udział maksymalnie czterdziestu graczy. Prowadzonego do boju żołnierza (lub jednego z bohaterów – poza wspomnianym Skywalkerem znaleźli się tu m.in. Rey, Kylo Ren, Yoda oraz Darth Maul), a także poszczególne pojazdy oraz gadżety można personalizować i rozwijać. Potyczki toczą się na różnorodnych mapach, wśród których pojawia się baza Starkiller, kantyna Mos Eisley oraz planeta Yavin 4.

Źródło: http://www.gry-online.pl/S016.asp?ID=31599

Konkurs na Lidera Szkoły

Nasza gazetka ogłosiła konkurs na Lidera Szkoły. Udział w nim wezmą uczniowie wybrani przez swoich kolegów i koleżanki z klasy. Kandydatami są osoby z klasy 7, 2A, 2B, 3A oraz 3B. Głosy można oddawać na naszym Facebooku: Byle do piątku

A oto wybrani przez swoje klasy kandydaci:

Weronika Sowa (klasa 7) - w przyszłości chce zostać - jak sama pisze - „sobą". Przedmiotem, którego najbardziej nie lubi jest fizyka.

- Klasa o kandydacie: Weronika jest osobą o pozytywnym nastawieniu do ludzi. Bardzo łatwo nawiązuje nowe znajomości oraz przyjaźnie. Nie bierze do serca opinii innych ludzi. Jest osobą obdarzoną dużym poczuciem humoru. Weronika bardzo nie lubi swojego imienia dlatego od teraz będziemy nazywać ją Sowa. Sowa chętnie pomaga osobom w potrzebie, ma duży dystans do swojej osoby oraz często używa sarkazmu. Dobrze dogaduje się z rówieśnikami i nauczycielami. Potrafi zorganizować klasę do jakichkolwiek działań. Nasza klasa nie wyobraża sobie jakiejkolwiek lekcji bez Sowy, a szczególnie matematyki. Jej żarty umilają nam wszystkim dzień.
- kolor oczu: brązowe
- znak zodiaku: bliźnięta
- ulubione danie: pizza

Sara Kołtun (klasa 2B) - jej ulubionym sposobem spędzania czasu wolnego jest gra w piłkę siatkową. W przyszłości chce zostać psychologiem. Jej ulubionym przedmiotem jest niemiecki, a znienawidzonym biologia.

- Klasa o kandydacie: Sara Kołtun to wspaniała dziewczyna z wielkim sercem. Stara się pomóc każdemu, nie prosząc o nic w zamian! Jej historie nie raz sprawiały, że człowiek śmiał się aż do bólu brzucha. Charakteryzuje się ogromnym poczuciem humoru oraz dystansem do siebie. Sara Kołtun jest najlepszą przyjaciółką. Jest także bardzo szczera, czasami aż za bardzo. Sara potrafi rozbawić każdego do łez oraz sprawić, że dzień staje się o wiele lepszy.
- kolor oczu: piwny
- znak zodiaku: bliźnięta
- ulubione danie: kebab

Jakub Krawczyk (klasa 2B) - interesuje się sportem oraz komputerami. W przyszłości chciałby zostać piłkarzem lub informatykiem. Lubi informatykę oraz W-F, lecz nie przepada za biologią.

- Klasa o kandydacie: Kuba to bardzo przystojny oraz bardzo sympatyczny kolega. Jest osobą z niezwykłym poczuciem humoru, a jego żarty potrafią każdego rozbawić aż do łez. Zawsze kiedy czegoś potrzebujemy zwracamy się do niego, a on pomaga nam na miarę swoich możliwości. Kuba jest również bardzo szalonym oraz czasami wkurzającym chłopakiem.
- kolor oczu: piwny
- znak zodiaku: bliźnięta
- ulubione danie: spaghetti

Julia Woźniak (klasa 2A) - lubi i chce uszczęśliwiać innych dlatego w przyszłości chce zostać prawniczką. Preferuje zdrowy tryb życia. Jej ulubionymi przedmiotami są fizyka i W-F, nie lubi geografii.

- Klasa o kandydacie: Julia to bardzo miła, pomocna i zabawna dziewczyna. Zawsze można na niej polegać. Nigdy nie odmawia pomocy. Jest bardzo kontaktową i koleżeńska osobą. Umie załatwić dużo spraw. Zawsze udziela dobrych rad. Jest to osoba dobrze zorganizowana oraz odpowiedzialna. To wspaniała koleżanka.
- kolor oczu: niebieski
- znak zodiaku: bliźnięta
- ulubione danie: pizza

Martyna Sobania (klasa 2A) - jej ulubione danie to sajgonki, w wolnym czasie lubi spotkać się ze znajomymi lub poleniuchować. W przyszłości chce zostać prawniczką.

- Klasa o kandydacie: Martyna Sobania to bardzo zabawna, pomysłowa i odważna osoba. Zawsze można z nią porozmawiać o swoich problemach. Umie załatwić dużo spraw. Jest także bardzo pomocna i otwarta dla innych osób. To bardzo dobra koleżanka, która umie doradzić w różnych sprawach i pocieszyć w trudnych chwilach
- kolor oczu: brązowe
- znak zodiaku: bliźnięta
- ulubione danie: sajgonki

Agata Wiśnios (klasa 3B) - lubi oglądać „Naruto” oraz chodzić do kina studyjnego. Lubi również oglądać transmisje z gier na żywo. W przyszłości chce zostać lekarzem. Jej ulubiony przedmiot to biologia, nie lubi matematyki.

- Klasa o kandydacie: Agata to bardzo skryta dziewczyna, pomimo tego jest bardzo sympatyczną osobą. Jej skrytość pobudza w nas ciekawość. Agata to również bardzo ambitna osoba, która zawsze dąży do ustalonych celów. Pomimo tajemniczego charakteru Agaty jest to zabawna osoba.
- kolor oczu: piwne
- znak zodiaku: byk
- ulubione danie: „Dj orzechy”

Jakub Kwiatkowski (klasa 3B) - Kuba jest przewodniczącym zarówno swojej klasy, jak i szkoły. W wolnym czasie lubi grać w piłkę nożną. Interesuje się motoryzacją. Jego ulubionym przedmiotem szkolnym jest matematyka, nie lubi biologii.

- Klasa o kandydacie: Kuba jest wspaniałym przewodniczącym i kolegą na którego zawsze można liczyć. Jest bardzo przystojnym chłopakiem, a jego uśmiech jest zniewalający. Bardzo dobrze się uczy oraz utrzymuje dobre relacje z nauczycielami. Kuba ma zdrowy rozsądek, lecz czasami potrafi zachować się jak wariat.
- kolor oczu: niebieskie
- znak zodiaku: rak
- ulubione danie: pizza

Sara Jurczak (klasa 3A) - w przyszłości chciałaby, aby jej zawód był związany z podróżowaniem lub pomaganiem innym. W wolnym czasie lubi czytać książki, oglądać seriale, słuchać muzyki. Uwielbia taniec i poezję.

- Klasa o kandydacie: Sara jest pomocna, miła oraz przyjacielska. Zawsze można na nią liczyć i jest godna zaufania. Jest przewodniczącą w klasie oraz sekretarzem w samorządzie szkolnym, co też dobrze o niej świadczy. W łatwy sposób można się z nią dogadać, jest bardzo pozytywną osobą.
- Kolor oczu: niebieskie
- Znak zodiaku: lew
- Ulubione danie: pizza

Kamil Wziątek (klasa 3A) - lubi w wolnym czasie coś naprawić. W przyszłości chciałby zostać mechanikiem. Ulubionymi przedmiotami Kamila są religia i technika, nie przepada za matematyką.

- Klasa o kandydacie: Kamil to dobry przyjaciel, który zawsze jest uśmiechnięty, zawsze pełen poczucia humoru. Jest nieprzewidywalny i zaskakujący. Prawie zawsze stara się robić wszystko jak najlepiej lecz nie zawsze mu to wychodzi. Jest to osoba dobrze porozumiewająca się z innymi, nie szuka kłopotów.
- kolor oczu: brązowe
- znak zodiaku: rak
- ulubione danie: spaghetti

Autorzy:

Oprawa graficzna okładki i nagłówków:
-Natalia Kąkolewska.
Zdjęcia wykorzystane na okładce i w nagłówkach pochodzą ze strony https://unsplash.com/

Redaktorzy:

-Piotr Chojnacki,
-Mateusz Chołuj,
-Natalia Kąkolewska,
-Weronika Kołodziejczyk.

Kącik muzyczny:

-Dominika Balcerek,
-Mikołaj Ciszek,
-Natalia Kąkolewska,
-Milena Sasin,
-Szymon Sowa.

Wywiad z panem dyrektorem:

-Dawid Goncerz,
-Sara Jurczak,
-Weronika Kołodziejczyk,
-Mateusz Pawełczak,
-Joanna Starzyńska.

Listopadowe święta:

-Mateusz Chołuj,
-Michał Chwaliński,
-Weronika Wlazło.

Dzieła naszych uczniów:

-Wiktoria Kwaterkiewicz,
-Paulina Marcula.

Gry:

-Kacper Drózd,
-Kacper Iwańczyk,
-Kamil Wziątek,
-Kacper Zając.

Kandydaci na Lidera Szkoły:

-Kacper Iwańczyk,
-Kacper Zając.